

Sergi 1

iki aylık öykü fanzini

Mayıs-Haziran 2020

Editör ve grafiker:

İpek Okbay

Genel Yayın Yöneticisi:

Damla Gök

Yazı işleri müdürü:

Ayça Aybüke Şeremet

BİZE ULAŞIN

sergidergi@gmail.com

**Dergimizde çalışmak
mu istiyorsunuz?**

ipekokbayo8@gmail.com
adresine ulaşabilirsiniz

Bu Fanzin
DERGİCİLİK[®]
OKULU

Eğitimi kapsamında
Hazırlanmıştır.

[Instagram](https://www.instagram.com/dergicilikokulu) [Facebook](https://www.facebook.com/dergicilikokulu) [YouTube](https://www.youtube.com/dergicilikokulu) @dergicilikokulu | dergicilikokulu.com

İÇİNDEKİLER

BAKKALIYE

3-6

KAĞITTAN TEKNE

7-10

BUKET

11-14

SÜREYYA'NIN GÖZLEMECİSİ 15-18

ÖNSÖZ

Yazar: İpek Okbay

Sergi dergisi iki ayda bir yeni sayı yayımlayarak okurlarına farklı hikayeler sunmayı amaçlamaktadır. Her hikayenin okur açısından farklı açılarla değerlendirilmesi ve farklı sonuçların çıkarılması dergimiz için çok önemli. Okurlarımız, fanzinimizi okuyup bize geribildirimde bulunursa dünyalar bizim olacaktır. Her okurumuza iyi okumalar diliyoruz.

Bakkaliye

Sabahın erken saatleriydi ve yağmur bulutları şimdiden yeni doğan güneşi kapamaya başlamıştı. İnsanlar işlerine geç kalacakları telaşıyla evden erken ayrılmaya başlamışlardı bile. Bunlardan biri de olduğundan bir hayli genç gösteren, al yanaklı, ak saçlı, kara kaşlı, güleç yüzlü, dürüst ama bir yandan da oldukça cimri olan Feyzullah Amcaydı. Feyzullah Amca, her günkü gibi hızlıca hazırlanıp yalnız yaşadığı tek göz evini kilitledikten sonra bakkal dükkanına gitmek için yola koyulmuştu. Etrafta dolaşan virüsten dolayı maske takıp çevresindeki insanlara karşı mesafeli durmayı ihmal etmemişti. Kendisi ölse bakkal dükkanına kim bakardı, aynı caddeye yeni bir bakkal dükkanı açan Emin Efendi mi?

Emin Efendi, babasının parasıyla birkaç işyeri batırdıktan sonra birkaç ay önce de Feyzullah Amcanın dükkanının tam karşısına yeni bir bakkaliye açmayı kendine görev edinmişti. Bunun kendisince sebebi Feyzullah Amcanın fiyatları uygun tutmamasıydı ki önemseydiği bir iki kuruş babasının servetinin yanında sıfır kalırdı. Feyzullah Amca, cimriliğiyle tanınsa da ürünlerinin fiyatlarını erişilebilir kılmak için elinden geldiğini ardına koymazdı. Kendisine rakip olanın Emin Efendi gibi eski tanıdığı ve mahallede saygı duyulan bir müşterisi olmasına ayrıca bozulmuştu Feyzullah Amca. Mahalleliye güvenemiyor, en sadık müşterilerinin üç beş kuruş uğruna Emin Efendi'den alışveriş yaptığını gördükçe kahroluyor, nerede hata yaptığını bulmaya çalışıyordu.

Düşüncelerine dalmışken zaman kavramını yitirdiğini fark eder etmez el verdiğiince hızlı koşarak dükkanın kepenklerini kaldırdı. Etrafı süpürmekle meşgulken ortalıkta dolaşan virüs hakkındaki haberleri de emektar tüplü televizyonundan izliyordu. Sabah saatlerinde birkaç aydır süren durgunluk Feyzullah amca'yı canından bezdirmiş, insanların tam karşısındaki bakkala üşüşüğünü görmek onu bir kaç yaş ileri götürmüştü. Üstelik karşı dükkandaki kalabalık normale kıyasla bir hayli artmış, yoğunluktan dolayı insanlar onun dükkanına da doluşmaya başlıyordu. Bu yoğunluk karşısında Feyzullah Efendi'nin gözü dönmüş, yazarkasa pos cihazını

olabildiğince hızlı çalıştırmaya başlamıştı. Bir anlık boşluğuna denk geldiği anda Emin Efendi'nin tüccar babasının dükkana geldiğini ve fiyatları zorla değiştirdiğini görmesi ile eski keyfi yerine gelmişti. Herhalde kalabalık bu sebeple dükkanını tercih ediyordu.

Emin Efendi'nin fiyatlarının artmasıyla fazla satışı Feyzullah Amca yapıyor, Emin Efendi de ancak sinek avlayan dükkanından izlemekle yetiniyordu. Sokağa çıkma yasağı söylentisi de ortaya çıkınca satışlar patlamış, uzun zamandır fazla para görmeyen Feyzullah Efendi sevinçten deli zurnaya dönmüştü. Pek bir maddi ihtiyacı olmayan Feyzullah Amca parasını ne yapacağını bilemiyor, cimriliğinden parasını harcamaya da yanaşmıyordu. Battıkça batan Emin Efendi de babasının karşısında ne diyeceğini bilemiyor, bakkaliesini kapatmayı düşünüyordu. Emin Efendi'nin durumu kötüleştikçe eskiden borç veren kişiler de kendisine güvenemez olmuştu. Emin Efendi bir yandan borç harç işlerini yönetmekle uğraşırken diğer yandan da Feyzullah Amcaya eskiden olduğu kadar varlıklı olduğunu göstermeye çalışıyordu fakat bunlar nafileydi.

Aradan birkaç hafta geçmişti ve Feyzullah Amca yine erkenden yola koyulmuş, bakkaliesine doğru ilerlemekteydi. Karşı caddede Emin Efendi'yi görünce bir hal hatır sormak istedi ancak adamın durumunu görünce ona sadece acıdı. Emin Efendi'nin yorgunluğu, gerek harcadığı fiziksel gerek zihinsel efordan dolayı duruşuna da yansımıştı. Emin Efendi'nin gözleri çökmüş, yüzü sararmış, yürüyüşü bile hantallaşmıştı. Bakkaliesinin açtığı ilk günlerde Feyzullah Amca'ya her baktığında sahip olduğu meydan okuyan yüz ifadesinden eser kalmamıştı artık.

Ne yazık ki Feyzullah Amca'nın açısından olumlu olan bu değişimin varlığı sanıldığı kadar uzun sürmeyecekti. Aynı hizada yürüyen ikili aynı anda dükkanlarını açmış, işin başına koyulmuşlardı. Satışlar insanların virüs dolayısıyla evlerine yemek depolamaları sebebiyle her zamankinden daha bereketli geçmeye devam ediyordu. Emin Efendi de Feyzullah Amca da dükkanlarının getirisinin artmasına sevinmişti doğrusu. Gün bitmek üzereydi, Feyzullah Amca her cuma akşamı yaptığı

gibi mal sayımı yapıyor, Emin Efendi de bugünkü kazandığı miktarla kimden aldığı borcu kapatacağını hesaplıyordu.İkisi de dükkanlarını kapatmak üzereyken sokağın ortasında bir kalabalık belirdi.

Bir anda bir ordu dolusu insanın dükkanlara hücum etmeye başlamasıyla canla başla çalışmaya koyuldular.İkisi de bir yandan hangi dükkana gelen müşteri sayısının fazla olduğunu camlarından kontrol ediyor, gelen müşteri sayısını artırmak için ürünlerin barkodlarını olabildiğince hızlı okutuyorlardı.Her baktıklarında bakkallardaki müşteri sayılarının aynı olduğunu gördükçe hırslanıyor, çalışma hızlarını artırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.Çalışmaktan yorgunluğu ve huysuzluğu gittikçe artan Feyzullah Efendi,parasına baktığı için yoğunluğun sebebini sorgulamamış, olabildiğince fazla satış yapmaya odaklanmıştı.Yakın mesafede duran müşterilerini uyarıyor, virüs kapmamaları için birbirlerinden uzak durmalarını söylemeyi ihmal etmiyordu.

Emin Efendi, müşteri sayısının artmasıyla Feyzullah Amca'dan fazla kar etmeyi amaçlamaktan ziyade babasından aldığı borcu kapatmak için ihtiyacı olan parayı en kısa zamanda toplamaya odaklanmıştı.Küçük dükkanının raflarını boşaldıkça dolduruyor, bir yandan da kasiyerlik yapıyordu.Her müşteriye alışverişlerinin sonunda kolonya ikram etmeyi de unutmuyordu.Emin Efendi de aynı Feyzullah Amca gibi kendisini çalışmaya kaptırmıştı.Feyzullah Amca'nın dükkanını kontrol ederken onun da kendininkini kontrol ettiğini gördükçe paniğe kapılıyor, işlerini yetiştirmekte zorlanıyordu.Yine de müşteri sayısının aynı olmasına şaşırıyordu. Saat gece yarısına yaklaştıkça müşteriler alışverişlerini bitirmeye çalışıyor, evlerine olabildiğince hızlı gitmeye çalışıyorlardı.

Emin Efendi de Feyzullah Amca da saat gece yarısını geçince adeta yağmalanmış dükkanlarını kapatmışlardı.İkisi de yorgunluktan akıllarına gelmeyen "Dükkanın bugünkü yoğunluğunun neticesi neydi?" sorusunu kendilerine sormuşlar ve ne olduğunu öğrenmek için televizyonun başına geçmişlerdi.Haber bülteninde gece yarısından itibaren herkese sokağa çıkma yasağı uygulanacağını görünce olarak önce

artan sonra da azalan yoğunluğun sebebini hemen anlamışlardı.Haberlere göre eczaneler, fırınlar, marketler ve bakkallar kapanmayacaktı.Geçim kaynaklarının kapanmayacağını öğrendiklerinde sevinçli bir halde, o gün elde ettikleri kâr ile hallerinden memnun olarak evlerine döndüler.

Gelen müşteri sayısının eşit olması aralarındaki rekabeti azaltmıştı bu yüzden birbirlerine karşı daha saygılı davranıyorlardı, yine de Feyzullah Amca'nın eski gelirine sahip olduğunu söylemek yalan olurdu.Feyzullah Amca, Emin Efendi'yi işe yaramaz, baba parası yiyen biri olarak görmekten vazgeçmişti fakat halen kendisini affettiğini söylemek güçtü.Feyzullah Amca, Emin'e arkadaşı gibi davranmakta ve ileride bakkaliyesini Emin Efendi'ye satmayı amaçlamaktaydı lakin Emin Efendi'ye yıllardır işlettiği bakkalını devrekmekte ve işini bırakmakta zorlanmaktaydı.Emin Efendi'ye bakkaliyesini devretmezse de satacak birini bulamayacak, ömür boyu bu dükkanı işletmek zorunda kalacak, emekli olamayacaktı.

Sokağa çıkma yasağı olan günlerde insanlar alışveriş yapmayı sürdürüyordu.Emin Efendi eski fiyat politikasını değiştirdiği için şimdilerde kâr ediyor, borcunu yavaş yavaş kapatıyordu.Uzun zamandır severek yaptığı işini bırakacak birini bulamadığı için çalışmayı sürdüren Feyzullah Amca, Emin Efendi'nin eline biraz para geçince bakkalını ona satmayı umudunu gerçekleştirmeyi şimdi her şeyden çok istemekteydi.İnsanlar evde kaldıkça ihtiyaçları da arttığı için Emin Efendi'nin borçları da kısa sürede kapanacağına benziyordu.

Aradan pek uzun bir süre geçmeden Emin Efendi borçlarını kapattı, Feyzullah Amca da dükkanı satışa çıkardı.Teklifini önce Emin'e yaptı tabii ki.Emin Efendi de her ay verdiği kiranın yükünden kurtulmanın sevinciyle eski bakkal dükkanını satın alarak karşıdaki uğursuz dükkanı kapattı.Feyzullah Amca, bir süre boyunca Emin Efendi'ye işletmeciliği öğrettikten sonra gözü arkada kalmadan emekli oldu.Yıllardır biriktirdiği parayı harcamaya ilk kez başlayacaktı (!)

Kağıttan Tekne

İstanbul'a birkaç gün önce tekne seyahatine çıkmak üzere gelmişim. Daha önce defalarca kez denizi görmüş olmama rağmen bu hayatımdaki ilk tekne seyahatim olacaktı. Dolayısıyla heyecanlıydım ancak tekneye binmeye ne kadar hevesliyesem o kadar da denize girmekten korkuyordum. Denizin bir girdapla beni içine çekivermesi en büyük korkularımdan biriydi. Bu korkum seyahatimin sefasını çekmeme engel olmamalıydı. Bu sefer deniz korkumu yenmeye kararlıydım.

Yarına tekneye taşınmak üzere eşyalarımızı topluyorduk. Dalgıç olan annem denizden ne kadar korktuğumu bilmesine rağmen valizimi eksiksiz hazırlamış, şnorkel ve palet bile koymuştu. Her yıl deniz korkumu yenmem için uğraşan annem belki de bu yıl deniz korkumu yeneceğimi umuyordu ki umutlarını boşa çıkarmamayı kafama koymuştum. Eve döndüğümde mahallemize dönecek ve tüm arkadaşlarıma deniz korkumu yendiğimi anlatacaktım.

Düşüncelerime dalmışken yerimde uyuyakalmışım ve annem de beni uyandırmaya kıyamamış bu yüzden neredeyse tekneyi kaçıryorduk. Neyse ki apar topar eşyalarımı toplayıp tekneye koşabilmiştik. Limana geldiğimizde teknedekiler eşyalarımızı tekneye çıkarıp tekneye binmemize yardımcı oldular. Eşyalarımızı kamaralarımıza yerleştirdikten sonra dışarı çıktık. Teknenin motorunun çalışmaya başlamasıyla Güney denizlerine doğru yol almaya başladık.

Tekneye ilk bindiğimde biraz deniz tutsa da bir süre sonra alışınca hiçbir şeyim kalmadı. Tekne turumuzun ilk gününde yüzmek için herhangi bir koyda demirlemediğimiz için yüzme korkumu aşmayı deneyecek herhangi bir fırsatım karşıma çıkmadı. Zamanla teknenin tepesinden bakarken hissettiğim düşme korkusundan kurtulmuşum. Deniz korkumdan kurtulmamış olsam da teknede yaşamaya alışmam da bir başlangıçtı elbette.

Teknedeki insanlar genellikle dalgıçlar, araştırma görevlileri ve deniz biyologlarından

oluşuyordu. Dalgıçlar tüplü keşif gezilerinde araştırma görevlileri ve deniz biyologlarına liderlik ediyor, böylece bilimsel araştırmaların yapılması sağlanıyordu. Ayrıca teknede kaptan, birkaç çocuk ve tekne personelleri bulunmaktaydı. Teknedeki çocukların sayısı benimle beraber bir elin parmaklarını geçmezdi. Çocukların hepsi yüzmeyi çok iyi bildiği için yüzerken oynanacak oyun planları yapıyorlardı. Hatta benim yüzmeye bilmediğimi öğrendiklerinde çok şaşırmışlardı.

Biz de aramızda farklı bir oyun geliştirmeye karar verdik. Ben kağıttan tekneler (bunu yapmayı dalgıçlardan birinden öğrenmiştim) yapıyordum ve bunları teknenin kıç tarafından salıyordum. Denizde teknenin ortasında aynı hizada duran çocuklar da en hızlı şekilde en çok tekneyi toplamaya çalışıyorlardı. Ayrıca hakemlik görevini de üstlenmiştim. Kimin en fazla tekneyi en hızlı biçimde yakaladığını en önce ben gördüğüm için benim hakem olarak bana danışıyorlardı.

Çocuklar yüzerken rekabet içerisinde oldukları için çok eğleniyorlardı ancak aynı hakemlik için söz konusu değildi. Turnuva planlarını hazırlarken ve kimin haklı olduğunu tartışırken bir yandan yoruluyor bir yandan da yüzebilen çocukları kıskanıyordum doğrusu. Yüzmeye bilmeden derin sulara atlamak tehlikeli olacağı için de korkumu direkt denize atlayarak yenemiyordum. Korkularımın üzerine gitmezsem korkularımdan kurtulamayacağımın farkındaydım oysa.

Bir de aklıma şu sorular geliyordu: yüzmeye öğrendiğimde kağıttan tekne oyunundan eskisi kadar keyif alacak mıydım, ya da arkadaşlarım benimle oynamaktan eskisi kadar keyif alacak mıydı? Belki de diğer çocuklar, eskisi kadar iyi bir hakem olmadığım ya da bu oyunu eskisi kadar çok oynamak istemediğim için benimle konuşmak istemeyeceklerdi. Belki de benimle oynamaktan keyif almadıkları için beni dışlayacaklardı. Bu da beni dışlamak için gayet haklı bir sebepti doğrusu çünkü teknedeki çocuklarla aramızdaki tek bağ kağıttan teknelerdi.

Teknenin kaptanına göre sığ sulara kalan mesafe azalıyordu. Sığ sulara

yaklaşmamızın en kötü yaklaştığımızı gerçekten de sığ sulara gittiğimizi görebilmemdi . Ne zaman bu konu hakkında düşünsem teknenin daha açık renkli bir denize doğru gittiğini görüyor,teknenin hareketiyle beraber üzerimdeki baskı daha da artıyordu. Keşke hissettiğim tek baskı yüzme korkumu aşmak olsaydı ancak buna arkadaşlarımı kaybetmek de eklenmişti.

Denize gireceğim güne bir gün kalmıştı fakat teknedeki yiyecek stokları bittiği için karaya uğramak zorundaydık.Alınacaklar listesi paylaştırılmış, böylece listenin daha kısa zamanda tamamlanması amaçlanmıştı.Kaptanımız dinlenmek için bir yere gideceğini söyleyerek ayrılmış, araştırma görevlileri ve deniz biyologları bulduklarını paylaşmak için en yakın internet kafeye gitmiş,(onların da alacakları birtakım şeyler vardı ancak bizim kadar alışveriş yaptıkları söylenemezdi) teknedeki diğer çalışanlar da mekanik parçalar almaya gitmişti.Sonuç olarak market alışverişi dalgıçlara ve çocuklara kalmıştı.

Gruplar halinde etrafa dağılarak kısa sürmesini amaçladığımız alışverişi tam aksine tüm güne yaydık.Akşam tekneye döndüğümüzde çok fazla yiyecek aldığımız için malzemelerle ziyafet sofrası hazırladık.Annemin tekne yapmamız için renkli kağıtlar alarak beni şaşırttığını eklemesem olmaz. Ziyafetimizi bittikten sonra teknedeki herkes beraber vakit geçirmek için kağıttan tekne yapmayı öğreniyor, bir bilen bir diğerine öğretiyordu.Belki de bir daha kağıttan tekne yapmayacaktım o yüzden bugün elimden geldiğince çok yapmaya çalışıyordum. Günün sonunda kağıttan yaptığımız teknelerle yemek salonunu süsleyebilecek kadar çok kağıttan teknemiz oldu.

Deniz korkumu aşacağım gün gelmiş çatmıştı.Sabah kalktığımda tekne masmavi bir koya demir atıyordu, biyologlar da etraftaki canlıları incelemek için çok heyecanlı duruyordu.Herkesle birlikte doyurucu bir kahvaltı yedikten sonra denize girme vakti gelmiş, herkes üzerine denize uygun kıyafetlerini giymişti.

Korkularımın üstüne gitmeye karar vermiş, tabii ki daha önce giymediğim yepyeni

mayomu üzerime geçirmiştim.Herkes bana nasıl yüzmeyi öğrendiğini anlatıyor, yardımcı olmak için farklı farklı önerilerde bulunuyorlardı.Açıkçası hangisinin önerisini kafamda tutacağımı bilemiyordum. Genel olarak en çok, dibe battığımı hissettiğim anda aynı benim kağıt teknelerimin suda yüzdüğü gibi kollarımı açarak hiçbir şey yapmadan sırt üstü yatmamı önermişlerdi.Bunun sayesinde yüzmüş olmayacak ancak batmış da olmayacaktım.

Bütün önerilerini dinledikten sonra yapmam gereken tek şey teknenin kenarından denize atlamaktı.Annem denize atladıktan sonra tüm yüzmeye stillerini bana öğreteceğinin güvencesini vermişti zaten.Yavaş yavaş teknenin kenarına doğru küçük adımlar atmaya başladım, bunu yaparken o kadar gergindim ki herkesin beni izlediğinin farkına bile varmamıştım.Ne kadar yavaş ilerlesem de adımlarımın sonucu olarak teknenin kenarında durmaktaydım. Bir kere o tekneden atlamazsam bir daha atlayamayacağımı düşünerek teknenin kenarından atladım!

Gittikçe batıyordum ve birilerinin ayaklarımı çırpmanı söylediğini işittim,yukarı çıkmak için elimden geleni yaptım.Ne kadar yukarı çıkmış olsam da deniz beni aynı kabuslarımda olduğu gibi batırmaya devam ediyordu bu yüzden tek çareyi denizin üstüne sırt üstü yatmakta buldum.Deniz beklediğimden daha soğuktu ancak zamanla vücudum denizin sıcaklığına alışmıştı. Annem de denize atlayıp bana farklı yüzmeye stilleri öğretti hatta beraber yüzdük.Her şeyi bir günde öğrendim dersem yalan olur ancak bütün endişe ve korkularım boşunaymış. Ayrıca arkadaşlarım da yüzmeyi öğrendiğim için benim adıma sevinmişlerdi. Beni hiç dışlamamışlar, aksine denizde yapabileceğimiz güzel aktivitelerden bahsetmekteydiler.

Yüzmeyi öğrendikten sonra tekne hayatım başlı başına değişti.Artık her gün denize girip arkadaşlarımla daha çok eğleniyorum.Deniz canlıları da oldukça ilgimi çekiyor,deniz altına dalıp ortadaki yaşamı gözlemlemeye bayılıyorum. Kağıttan tekne oyununu unuttuğumu sanmayın çünkü deniz korkumu kağıttan teknelerle yendim.

Buket

Aslı, kapı zilinın çaldığını duyar duymaz kapıyı açtı ve gelenin kim olduğuna baktı.Kapıyı açtığında karşısında kimse yoktu, neredeyse kapının yanlışlıkla çalındığını düşünüp kapıyı kapatıyordu ancak yerde bir buket çiçeğin durduğunu fark etti.Postacının buketi yanlış daireye bıraktığını düşündü ancak çiçeklerin üzerinde herhangi bir not olmadığı için buketin sahibini bulamayacağını düşündü. Kapısının önündeki çiçekleri yerden aldı ve bir vazoya koydu. Aradan birkaç gün geçtikten sonra odasında kendisine ait olmayan çiçekleri gördükçe rahatsız olmaya başlamıştı.Vazodaki çiçeklerden rahatsız olduğu için apartmandaki herkesin kapısına aşağıdaki notu bırakmaya karar verdi:

Birkaç gün önce kapımın önünde bana ait olmayan bir buket buldum.Buketin gerçek sahibi sekiz numaralı daireye gelip emanetini teslim alabilir.Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim.

-Aslı Yıldırım

Ne yazık ki kimseden herhangi bir cevap gelmedi.Aradan bir hafta geçmeden Aslı, kapısının önünde bir tane daha notsuz çiçek buldu,birkaç gün sonra bir tane daha ve bir tane daha buket kapısının önünde belirmeye başlamıştı.Aslı bir ay boyunca kapısına bırakılan her buket için her daireye ayrı bir mektup bırakmıştı.Uzun bir süre boyunca hiçbir komşusundan ses seda çıkmamıştı.Aslı da bu yüzden birinin sipariş verirken yanlışlıkla kendi adresinin adını yazdığını düşünüp mektup yazmayı bırakmıştı.

Haftalarca gönderdiği mektupları göndermeyi bıraktığı anda komşular, birer birer buketlerin asıl sahibinin kendileri olduğunu iddia etmeye başlamışlardı.Her bir komşu Aslıyı kendine inandırmaya çalışıyordu fakat Aslı her birini birbirinden yalancı buldukça buketleri kimseye vermek istemiyordu.Haftalarca komşularının kapısına mektup bıraktığı halde cevap vermeyen insanlar şu an mı buketleri sahiplenmeye başlamışlardı?Bu insanların çıkarları için buketleri almak istediklerini kim anlamazdı ki?

Aslı, buketler ne kadar kendine aitmiş gibi hissetmese de buketlerin sahibi olduğunu söyleyen kimseleri de buketleri vermeye değer bulmuyordu. Birisi buketlerin kendisinin olduğunu söylediğinde buketlere karşı bir aidiyet duygusu hissediyordu çünkü buketlere sahip olmasa da onları evinde barındıran oydu. Her gün sularını değiştirip bakımlarını o yapıyordu. Bozulan çiçekler boşa gitmesin diye her birini o kurutuyordu. Buketlerden suçluluk duygusu hissettiği için kurtulmak istese de buketleri bir o kadar da seviyordu.

Defalarca kargo şirketini aramasına rağmen buketler gelmeye devam ediyor, hiçbirinden kurtulamıyordu. Nefretle sevgiyi bir arada yaşıyor, buketlerden kurtulamamak Aslı'yı çıldırtıyordu. Bir yandan onlara ana sevgisiyle yaklaşıyor, diğer yandan da hepsinden nefret ediyor ve en yakın zamanda kurtulmak istiyordu. Aslında Aslıyı kızdıran şey buketler değil, buketlere hiçbir zaman tam olarak sahip olamamak, buketlerin gerçek sahibini de bulamamaktı.

Bu süreç içerisinde buketlerin sahibini arayan Aslı'nın hikâyesi dilden dile dolaşiyor, her gün mahalleden birileri çiçeklerin sahibi olduğunu iddia ederek Aslı'nın evine geliyordu. Aslı işinden evine geldiğinde, buketlerin sahibi olduğunu iddia eden kimseler evine ondan önce gelmiş oluyorlar, her gün evinin önünde kuyruk oluşturuyorlardı. Aslıyı rahatsız ettikleri gibi de bir giden diğer gelene Aslı'nın kimseyi beğenmediğini anlatıyordu.

Aslı ,bütün mahallenin birkaç buket çiçek hakkındaki önemsiz bir haberi bu kadar çabuk yaymasına mı şaşıracağını yoksa insanların sadece buketleri alabilmeyi denemek için evine gelmesine mi şaşıracağını bilmiyordu. Bu işe kalkışırken amacı adil olarak buketleri gerçek sahibine ulaştırmaktı fakat insanların evinin önünde kuyruklar oluşturacağını bilseydi kapısının önündeki çiçekleri her gün parkta oynayan çocuklara annelerine vermeleri için dağıtır, çocukların annelerini mutlu etmelerini sağlamayı amaçlardı. Buketlerden kurtulmak için vakit çok geç olmuştu çünkü herkes buketlerin onda olduğunu biliyordu. Buketleri çöpe attığının ertesi günü buketlerin gerçek sahibi gelse ne derdi?

Aslı'nın buketleri çok sevmesine rağmen onlardan kurtulmayı düşünmesinin birden fazla sebebi vardı. Bunlardan biri buketlerin çok bakım istemesiydi çünkü buketlerinin sayısının fazlalığı ile beraber hepsine bakmak çok uzun sürüyordu. Bir başkası, çiçeklerin hiçbir zaman ona ait olmamasına rağmen gerçek sahibin çiçekleri teslim almaya kalkışmamasıydı. Sonuncusu ise insanların birkaç buketi çiçek almak için Aslı'nın evine gelip vaktini harcamalarıydı.

İnsanların her gün onu ziyaret etmesi özellikle işten sonra evine gidip kafa dinlemesine engel oluyordu. Evine her geldiğinde kapısının önünde birileri oluyordu. O kadar rahatsız olmaya başlamıştı ki bazen kapısının önündeki tanımadığı insanları görmemiş gibi yaparak kapısını kapatıyordu. Birkaç kere gelen kişileri kapıdan çevirdiği için insanlar hakkında söylentiler yayarak Aslı'nın hayatını daha da zorlaştırıyordu. Artık komşularına daha mahalledeki kimseye de güvenemiyordu. Sadece yüzlerine gülümsüyor, buketler sayesinde hepsinin gerçek yüzünü görebildiğine seviniyordu.

Uzun bir süre boyunca beklemişti ve açıkçası buketlerin sahibinin hiçbir zaman gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Etrafındaki insanlardan rahatsız olmaya başladığından dolayı da bu mahalleden taşınmak niyetindeydi. İnsanlar kendisinin özgürlüğünü kısıtlamakla kalmıyor utanmazcasına söylentiler yayıyorlardı. Mahallede kimseyle bir problemi olmayan doğru düzgün olan insanlar vardı ancak onlar da mahallenin neredeyse hepsinin benzer insanlar olduğunu düşündükleri için mahalleden kimseyle görüşmemeyi tercih ediyorlardı.

Kira kontratını yenilemeyen Aslı, kendisini rahatsız eden mahallesinden ay sonunda taşınmaya karar vermişti. Eşyalarının büyük bir kısmını kutulara doldurmuştu ancak buketleri ne yapacağını bilmemekteydi. Buketleri yanında götürürse kendisine ait olmadıkları için suçlu hissedecek, götürmezse de uzun süre boyunca baktığı çiçeklerinin kendi koruması altında olduğunu reddedecekti. Birkaç buket çiçeğe sahip olmak ya da olmamak onun için çok da önemli değildi aslında, asıl mesele buketlerin

gelmesiyle Aslı'nın insanların ahlaksızlığını fark etmesi ve kapısında beliren buketlerin kime ait olduğunu şaşırmasıydı.

Aslı kararını vermişti ancak kararını uygulamak sandığından daha da zor olacaktı. Buketlerin gerçek sahibinin gelmemesiyle buketleri kendisinin saymaya başlamıştı ancak herkese buketlerin kendisine ait olmadığı haberini yaymıştı. Buketleri evde bırakmak zorunda hissediyordu, buketleri bırakıp bu bağımlılıktan kurtulmak, her şey hiç olmamışçasına hayatına devam etmek istiyordu.

Buketler sayesinde insanlar hakkında bir sürü şey öğrenmişti ancak artık buketleri geride bırakıp hayatına devam etmenin vakti gelmişti. Buketler, hayatının güzel bir döneminin simgesiydi ancak bu dönemde güzelliklerle beraber gülün dikenine de katlanmıştı. Buketler sayesinde yakınında yaşayan insanları daha iyi tanımaya başlasa da bir noktadan sonra güle güle deme vaktinin geldiğini hissediyordu.

Taşındıktan sonra taşındığını bilmeyen komşuları Aslı'nın dairesine ziyarete gelmişlerdi. Kapıyı defalarca tıklatmışlardı ancak kimse cevap vermemişti, Aslı'nın dışarıda olduğunu düşünüp onu beklemişlerdi ancak ne gelen vardı ne de giden. Kapının açık olduğunu fark ettiklerinde içeride kimse var mı diye bakmak için kapıyı yavaşça itmişlerdi ve kapıdan içeriye doğru dairenin bomboş görmüş, Aslı'nın kimseye haber vermeden taşındığını anlamışlardı .Boş daireyi buruk bir hüznle gezerlerken hepsinin girmediği tek oda buket odasıydı. Hep beraber çok sevdikleri buket odasına girdiklerinde gördüklerine şaşırılmaları ellerinde değildi çünkü bütün buketler eksiksiz bir biçimde yerlerinde duruyordu.

Süreyya'nın Gözlemecisi

Yazlığıma geldiğim zamanlarda kendimi her sabah Süreyya Teyzenin Gözlemecisinde bulurdum.Süreyya Teyze, mahallemizin yazlık mahallesine dönüşmemiş olduğu zamanlarından beri mahallemizde yaşayan tatlı mı tatlı, muhabbetine doyum olmayan biriydi.İnsan bir kere Süreyya Teyze ile muhabbet etti mi bir daha muhabbet edebilmek için etrafı sorup soruşturup, soluğu gözlemecide alırdı.Mahallenin eski sakininden tutun yeni sakinine; Süreyya teyzeyi herkes tanır, kimse Süreyya Teyzeye selam vermeden gözlemecinin önünden geçmezdi.Süreyya teyze sadece gözleme satmasa da dükkanını ilk olarak gözlemeci olarak açmıştı o günden bugüne dükkanın adı gözlemeci olarak kalmıştı.

Süreyya'nın Gözlemecisi'nde yapılan çay ve gözleme keyfini hiçbir yerde bulamaz, oradaki huzur hissini ancak ortama gittiğinizde hissederdiniz .Yazlık mahallemizde yiyecek içecek satan pek fazla işletme olmadığı için genelde burası tercih edilir, mahalleyi ziyaret eden kimse kolay kolay buraya uğramadan evine dönmezdi. Süreyya'nın Gözlemecisi plajın karşısında olduğu için denize girmek isteyen herkes sabah kahvaltı yapmış olsa bile burada atıştırdıktan sonra denize girerdi.Öğle saatinin yakıcı sıcaklarına yanmamak için plajda kalacak herkes öğle yemeğini de burada yer sonrasında denize girmek isteyenler denize girip evlerine dönerlerdi.

Yaz tatillerimizi musmutlu geçirirken çok sevilen Süreyya Teyze'nin ani ölümüyle mahallemiz derin bir hüzne büründü.Uzun bir süre boyunca plaja gitmeyen yazlık halkı, plajdaki işletmenin kapanmasıyla eski günlerin bir daha yaşanmayacağını düşünüyordu. Aradan geçen zamanla Süreyya Teyzenin oğlu ve yakın dostum olan Aziz Bey işletmeyi kiraya vermeyi düşünmeye başlamıştı ancak mahalle ahalsinin bundan memnun olacağını sanmıyordu.

Aziz Bey, Süreyya'nın Gözlemecisini işletmeyi istese de büyük bir dükkanı işletecek kapasiteye de bilgi birikimine de sahip değildi. Annesinin çalıştırdığı dükkanda da getir götür ya da tamir işleri yapardı.Beraber yaşadıkları için kazandıkları parayı

beraber harcarlar, pek para hesabı yapmazlardı. Para hesabını annesi yaptığı için Aziz Bey ne işletmeciliği bilirdi ne de parasının değerini. Aziz Bey annesinin gözlemcisini işletemeyeceğini biliyordu fakat paraya da ihtiyacı vardı. Kendisine en mantıklı gelen çözüm işletmeyi güvenebileceği birine kiraya vermektir. Aziz, işletmeyi kiraya vermek için emlakçıya giderken evrak işlerinde iyi olmam neticesiyle benim de ona eşlik etmemi istediğini söyleyince ben de emlakçıya onunla beraber gittim.

Dükkana girdiğimizde Emlakçı Halil, ikimizin de mahallede hiç görmediğimiz bir adamla konuşuyordu. Geldiğimizi görür görmez bizi karşısında oturan beyle tanıştırdı. Söylediklerine bakılırsa karşısında oturan ve Halil ile en ufak bir benzerliği bulunmayan adam üvey kardeşi, Turgut Beydi. Turgut Bey ile şu ana kadar hiç karşılaşmamamızın sebebi yurt dışında yaşamasıydı. Emlakçı Halil'e dükkanına gelme sebebimizin Süreyya'nın eski dükkanını kiraya vermek istememiz olduğunu söylediğimizde gözü parlamaya başlamıştı. Bunu Süreyya'nın dükkanının mahalledeki en değerli dükkanı olmasından alacağı komisyon miktarınının fazlalığına bağlamıştım ancak Halil'e güvenmemiştim. Emlakçı Halil; Turgut Bey ile aynı anda dükkanda bulunmamızın büyük bir tesadüf olduğunu çünkü Turgut Bey'in yurduna geri dönmek istediğini, para kazanabilmek için de mahallemizde kiralık bir işletme aradığını söyledi.

Aziz bu kadar kısa bir sürede işletmesini kiraya verebileceği bir kişiyi bulduğu için sevinçten havalara uçmak üzereydi ancak ben Halil'in üst üste gelen tesadüfler zincirine pek de inanmamıştım. Bu ikilinin bir şeyler çevirdiğini düşünmeye başlamıştım bu yüzden Aziz'in düşünmek için vakte ihtiyacı olduğunu söyleyerek bu şaibeli anlaşmayı bir süreliğine ertelemek niyetindeydim. Ne yazık ki ben tam bunları söyleyecekken işyerimden önemli bir arama geldiği için Aziz'e acil bir işim olduğunu söyleyerek dükkandan çıkmak zorunda olduğumu söyledim. Aziz'e Emlakçı Halil'e güvenmemesini ve bana danışmadan hiçbir belge imzalamamasını da tembih etmeyi unutmamıştım.

İşten eve geldiğimde Aziz'in Halil veya Turgut Beye inanıp herhangi bir belge

imzalayabilmiş olabileceği düşüncesiyle Aziz'i arayıp kontrol etmeye karar verdim. Aziz, telefonumu açtığında söylediklerine göre Turgut Bey ile kira sözleşmesini imzalamıştı bile. İmzaladığı belgelere bakıp bakmadığımı sorduğumda ise emlakçının söylediği tüm işlemleri uyguladığını söyledi. Aziz'e hemen imzaladığı bütün belgeleri evime getirmesini ve dolandırılmış olabileceğini söyledim. Dolandırılmış olabileceği korkusuyla alelacele evime gelen Aziz'in imzaladığı tüm belgeleri incelemiştim. ne yazık ki Emlakçı Halil ve sözde üvey kardeşi Turgut yasal olarak Aziz'in tapusunu en cüzi miktarda para ödeyerek satın almışlardı. Aziz'in işletmesini yasal olarak satın alsalar bile bu Aziz'in bilinci dışında olduğu için Aziz dolandırmıştı. Belgelere bakıldığında Halil ve Turgut'un kardeş olmadığı da kolayca anlaşılabilirdi ancak Aziz bunu bile anlayamayacak kadar saftı.

Aziz, tapusunu nasıl geri alabileceğini sorduğunda bir avukatlık öğrencisi olarak verebileceğim tek cevap dava açıp davanın sonuçlanmasını beklemek dışında bir çaresi olmadığını söylemekti. Bunun dışında Emlakçı Halil'in tapuyu Aziz'e geri satması da bir çözüm olabilirdi ancak tapuyu satmak istemeyebilir ya da çok pahalı bir fiyat teklifinde bulunabilirdi. Mahkeme sonucunu beklemek istemediğimiz için ertesi gün emlakçıya gidip Halil ve Turgut'a evi Aziz'e geri satmaları için teklif vermiştik. Halil ve Turgut Süreyya'nın Gözlemecisini aldıkları fiyatın iki katına satmak istiyorlardı.

Aziz'in, Halil ve Turgut'un istediği miktarda parası olmadığı için emlakçıdan hüsrarla çıkmıştık. Dava açmaya hazırlanmaya karar verdiğimiz için Aziz ile belli belgeler hazırlamaya başlamıştık. Belgeleri hazırlamak için yakınlardaki bir kafeye gitmiştik. Süreyya'nın Gözlemecisi kapandığı için mahalle ahalisi buraya dolmuştu. Pek çok kişi de hâliyle Aziz'e gözlemeci dükkanını ne yapacağını sormuştu.

Emlakçı Halil ve sahte üvey kardeşi Turgut'un Aziz'i dolandırdığını öğrenen herkes çok üzülmüştü. Herkes dükkanı kurtarmak için elinden geleni yapmaya hazır olduğunu söylüyordu. Aziz'e destek olan birçok kişi bunu söylediği için sabahleyin emlakçıda başımıza gelenleri kafedeki herkese anlattık. Yardımcı olmak isteyen

herkes, öncelikle mahkemeye danışmak koşuluyla plana dahil oldu. Mahallenin planına göre yardım etmek isteyen kimseler kafeyi satın alabilmek için istenen fiyata göre belli bir para miktarı belirleyecekti .Yardım eden mahalle sakinleri, verdiği para orantısında tapunun belirli bir kısmına sahip olacaktı.

Gözlemecinin parasının yarısını dolandırıcılar Aziz'e ödediği için tapunun yüzde ellisi Aziz'e ait olacak, kimse de Aziz'den fazla para verip hissede ondan büyük bir orana sahip olamayacaktı. Böylece Süreyya'nın Aziz'e bıraktığı mirasın maneviyatı korunacaktı.

Planımızın yasallığını mahkemede çalışan yakın bir arkadaşşıma danıştım ve söylediğine göre planımızda herhangi bir yasal pürüz yoktu, artık harekete geçebilirdik. Mahallenin neredeyse yarısı emlakçı dükkanına akın edince Emlakçı Halil korkmuş, kaçmaya çalışmıştı fakat satın alma anlaşmasını kabul ettiğimizi duyunca şaşırılmış bi o yandan da utanmıştı. Yeni yapılan tapu anlaşmasını iyice kontrol ettikten sonra Halil ile işimiz bitmişti. Turgut daha biz dükkana gelmeden kaçıp gittiği için onunla ilgili bir sorun da yaşamadık. Halil de parasını alır almaz, Turgut gibi mahallemizden kaçıp gitmişti. Tapuyu planladığımız gibi parçalara bölmüş, herkesin verdiği orandaki parayı tapuya yansıtmıştık.

Herkes yaşanan olaylar hiç yaşanmamış gibi hayatını yaşamaya, eski mahallemizin huzuruyla dolmaya başlamıştı. Herhangi bir ortak ölse de Süreyya'nın Gözlemecisi hiçbir zaman kapalı kalmayacak, mahalledeki çocuklar da büyüdüklerinde aynı bizim gibi burası için ayrı bir sevgi besleyeceklerdi. Sanki Süreyya teyze ölmemişti de her şey eskisi gibi devam ediyordu. Süreyya teyze yanımızda olsaydı kuşkusuz hepimizle gurur duyardı.

Fiyatı 8₺